

Jak Honza našel svoji rodnou řeč

Ludmila Lujková, "Pohádky pod peřinku"

Pohádka k Mezinárodnímu dni mateřského jazyka (21. února)

Milé děti, jsem tady já, vaše Vyprávěnka Lidulinka, s pohádkou pod peřinku.

Byla jednou jedna malá malebná vesnička, říkejme jí třeba Rozsička, v České zemi, kde se mluvilo českým jazykem. V té vesničce na kopečku stála pěkná dřevěná chaloupka, kde bydlel tatínek Jan, maminka Marie a chlapec Honzík. Všichni se měli rádi. Také do jejich rodiny patřila psí maminka Betyňka se svými štěňátky, kočka Lízinka a kocour Mour.

Jednoho rána, když se Honzík probudil, vymyslel nápad nápadů. "Já už nechci mluvit českou řečí, už nechci mluvit česky, jako všichni ostatní! Vymyslím si lepší řeč, která bude jenom moje a moje!" A hned si ji chtěl vyzkoušet.

Maminka každé ráno šla Honzíka probudit, aby mohl jít za kamarády do školky. Když otevřela dveře, Honzíka pozdravila: "Dobré a krásné sluníčkové ráno, Honzíku!" Místo odpovědi se dočkala prazvláštních slov: "Chuahulala, tupi fufi!" "Honzíku, nejsi nemocný?", ptala se maminka. "Ukaž, jsi celý rozpálený, asi máš teplotu. Oblékni se, půjdeme k paní doktorce."

Honzík se oblékl, a liboval si, jaká je to paráda, že mluví svojí vlastní řečí. Betyňku pozdravil: "Ňuky ťuky, re-ri-ra!" Pejsinka se polekala a začala štěkat na ta divná slova. Kočka Líza s kocourem Mourem raději utekli na půdu.

Po cestě k paní doktorce Honzík místo pozdravů vydával prapodivné zvuky: "Ňuňa ňiňa!" nebo "Flekolamalo poťalolali!" Když paní doktorka uslyšela jeho podivnou řeč, přemýšlela, co to může být za nemoc, ale záhadu nerozluštila. Honzíkovi předepsala vitamíny, do školky chodit může, a ať přijdou na kontrolu za čtrnáct dní.

Maminka tedy Honzíka zavedla do školky, pověděla vše paní učitelce o jeho záhadné nemoci, a odešla domů. Ten den se ve školičce chystalo Básničkové klání. Děti se naučily krásné české básničky, a chtěly je svým kamarádům s radostí a hezky česky zarecitovat. Za odměnu jim paní kuchařka upekla veliký lentilkový sluníčkový dort. Honzík měl na něj obrovskou chuť, protože lentilky měl mocinka rád. Řekl to svým kamarádům: "Ťunťa runťa, moťalóóó, ťopalóóó!", ale vůbec nikdo mu nerozuměl co říká, protože nemluvil českou řečí, ale tou svou hatlamatilkou.

Básničkové klání začalo po svačince. Děti přednesly spoustu krásných básniček, jen Honzík pořád nic, zato měl čím dál tím větší chuť na lentilkový dort. Když už se Básničkové klání blížilo ke konci, Honzíkovi se v hlavě ozval hlas maminky: "Honzíčku, řekni dětem tu krásnou básničku, co jsme se spolu naučili!" A najednou mu zase naskočil jeho krásný český jazyk. Vzpoměl si na slovo "Maminka", "Tatínek", "Babička", "Dědeček", "Kamarád", "Pejsek Betyňka", "Kocour mour", "Sluníčko", "Děkuji", "Prosím", "Dobrý den", a další a další pěkná slovíčka.

"Paní učitelko, já umím také básničku!" Všichni ztichli ani nedutali, a poslouchali. Honzík začal recitovat báseň "Perníková chaloupka" od Františka Hrubína. Jak skončil, všichni Honzíkovi tleskali, a byli rádi, že je zase zdravý, a našel svoji rodnou řeč. Dostal kus lentilkového dortu, který ovšem schoval mamince a tatínkovi. Když maminka s tatínkem přišli pro Honzíka, hned na ně zavolal: "Ahoj maminko a tatínku! Já už zase umím mluvit hezky česky! S kamarády si povídám, a oni zase se mnou! A moc a moc se vám omlouvám za tu moji rošťárnu!" Honzík se rozloučil s paní učitelkou a dětmi.

Po cestě domů se zastavili u paní doktorky, Honzík ji pěkně pozdravil: "Dobrý den!", a také jí se za svůj ztřeštěný nápad omluvil, a dal jí obrázek, který sám maloval.

Když přišli domů, Honzík pozdravil všechna zvířátka, Betyňka ho začala radostí olizovat, kočka Líza a kocour Mour hlasitě zamňoukali. Maminka každému ukrojila kousíček lentilkového dortíku, který všem náramně chutnal.

Dnes už je Honzík velký Honza, který píše pohádky a příběhy pro děti v naší krásné české řeči. Tyto pohádky čtou maminky malým dětem na dobrou noc, a větší děti si je už čtou samy.

Stál tam pohádkový kopec, na něm pohádkový zvonec, na ten pohádkový zvonec Honzík zazvonil, a pohádky je konec.

Milé děti, poproste maminku nebo tatínka, sestru, kohokoli u vás doma, ať i vám přečtou pohádku odpředu pozpátku. Pěkné poslucháníčko vám od srdíčka přeje vaše Vyprávěnka Lidulinka.

Copyright 2009 Ludmila Lujková